

CHO
NGÀY
MAI
LÚA
CHÍN

thi tập

DUY NHẬN
ĐÌNH TUẤN
NAM DAO
NGÔ THÁI NGUYÊN
NGUYỄN PHƯƠNG LAM
THẤT TRÍ LANG
văn đoàn lam sơn

tổng hội sinh viên việt nam paris

LỜI NGỎ

Thi tập " Cho Ngày Mai Lúa Chín " gồm 60 bài thơ của 6 tác giả thuộc Tổng Hội Sinh Viên Việt Nam tại Paris là thi tập đầu tiên trong số các ấn phẩm của Văn Đoàn Lam Sơn.

Những bài thơ trong tuyển tập này, tuy đã được viết ra bởi từng cá nhân riêng biệt, nhưng đứng ra, đã thực sự phát sinh từ một phong trào chung : phong trào đấu tranh của giới sinh viên Việt Nam tại Hải Ngoại.

Những đêm không ngủ. Những buổi xuống đường đi biểu tình với câu hô reo khản cổ, với biểu ngữ căng phồng trước gió. Những tháng ngày miệt mài hoạt động cũng với bạn bè, anh em. Tất cả ngàn thứ ấy, đã làm nên đời sống người sinh viên Việt Nam ngày hôm nay. Nhưng bên trong cái cuộc sống của những hoạt động cụ thể ấy, vẫn mãi mãi tiềm tàng nỗi thường nhớ khôn nguôi về một quê hương xa cách, sự xót xa băng hoăng cho những khổ đau của dân tộc Việt Nam, và lòng trông mong chờ đợi một ngày thật sự cất bước lên đường - con đường của đấu tranh nhưng cũng là con đường đưa ta về với tình người Việt Nam thật sự - Tất cả những nỗi niềm này, nào ai có thể dám nói là của riêng mình? Cho nên những bài thơ trong thi tập " Cho Ngày Mai Lá Chín ", chẳng qua chỉ là phản ảnh của những khắc khoải riêng mà tất cả đều thuộc vào một môi ưu tư chung. Môi ưu tư của nguyện một thế hệ tuổi trẻ Việt Nam hiện đang sống lưu vong nơi đất lạ, quê người.

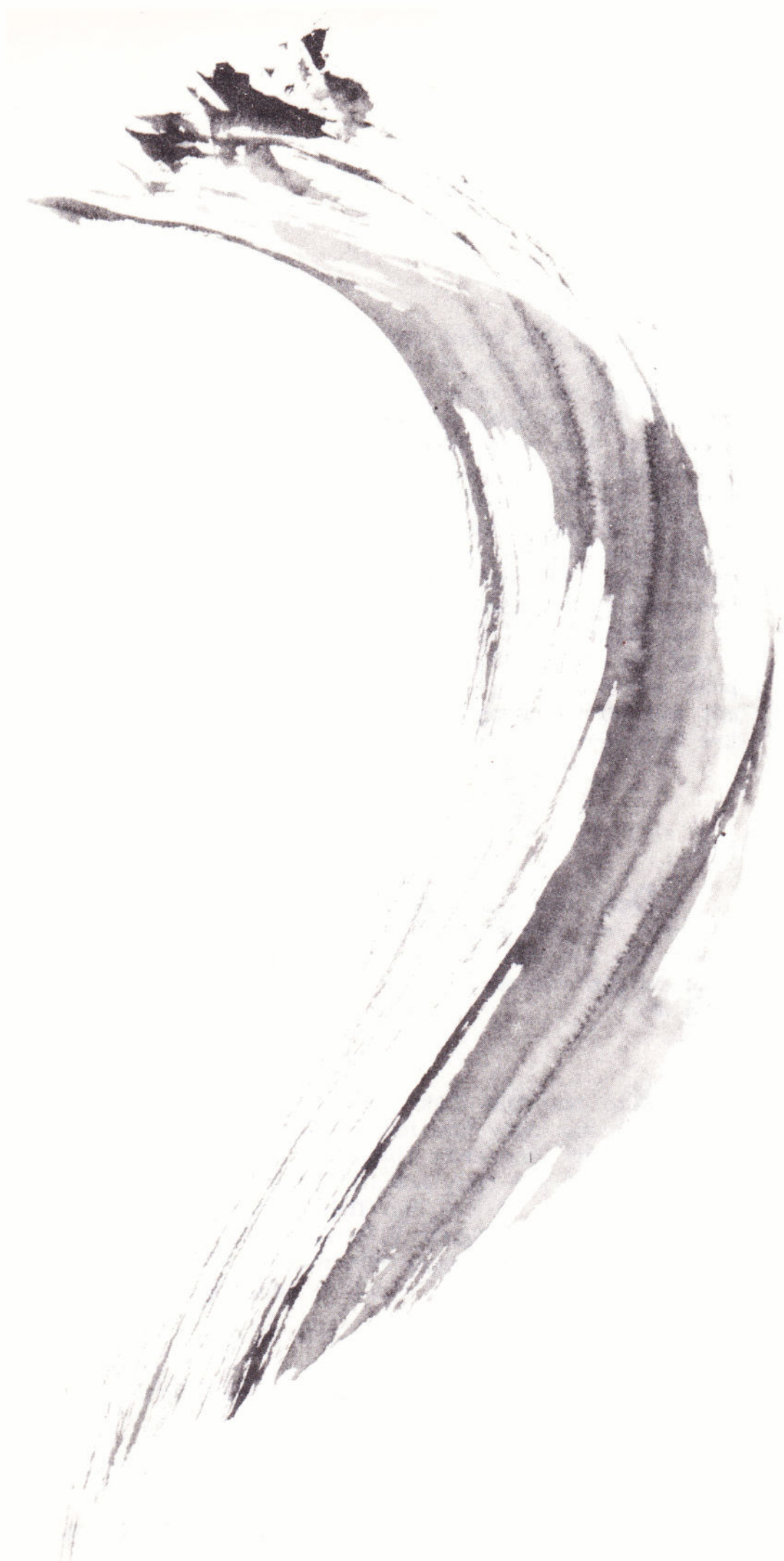
Ngày hôm nay, cho dù lời thơ chưa có thể tự hào có cái sắc bén của gươm đao nơi sa trường trận mạc, thì những người làm thơ cũng không thể nào mà gửi hồn mình vào những cuộc mơ gió với mộng trăng hiền hòa của một thời thanh bình chưa đến.

Xin cho Thơ được nói lên sự xót xa khổ nhục vì đời sống Việt Nam ngày hôm nay là xót xa khổ nhục. Xin cho Thơ được nói lên lòng chân thành tha thiết yêu mến quê hương vì tuổi trẻ Việt Nam ngày hôm nay đang tha thiết chân thành yêu mến quê hương. Và xin cho Thơ là sự trầm hùng và lòng bao dung của một Tình Người Việt Nam mới, vì những bạo lực, áp bức và cùm gông của ngày hôm nay đã đến lúc phải được thay thế bằng sự trầm hùng và lòng bao dung của cái Tình Người Việt Nam mới đó.

Một Tình Người Việt Nam mà chúng ta nguyện đang xây đắp từng ngày.

Paris, tháng Giêng 1982

Văn Đoàn Lam Sơn

DUY NHÂN

- ƯỚC VỌNG
- NGÀY VỀ
- CHO TÔI
- CHÚNG TÔI ĐI
- QUÊ HƯƠNG CÒN ĐÓ
- BIỂN MẸ
- CÁI GAI TRÊN CÀNH HOA HỒNG
- ĐI DƯỚI MÂY KHUYA
- SÀI GÒN NIỀM NHỚ
- MAI TÔI VỀ

ƯỚC VONG

Cho tôi lăm chim nhỏ
Khan giọng kêu gọi người
Thiệt tha lời khôn khó
Giữ lấy quê hương tôi
Xin khắp lòng rộng mở
Lặng nghe một chút thôi
Lời tôi là hơi thở
Trên từng chữ nhỏ nhoi

NGÀY VỀ

Tôi về qua bến rộng thênh
 Quán chiều phẳng lặng buồn tênh lối vào
 Góc đa kiã thua xông xao
 Bên đường cỏ mọc hôm nào ra đi
 Chân trời còn đọng biệt ly
 Đâu người năm trước nụ cười buồn thiu
 Tôi về phố chợ aiu hiu
 Mái tranh ủ dột sao tiêu tuy thêm
 Có ai vừa thấp ngọn đèn
 Cho tôi được gặp hỏi han đôi lời
 Từ khi giặc chiếm khắp nơi
 Ai lên núi vắng ai về đồng sâu
 Con đò xuôi ngược bấy lâu
 Đêm nào gảy một nhịp cầu qua thôn
 Đâu rồi những sáng tinh sương
 Gà nao nức gáy ruộng nương dập dờn
 Sáo còn học nói tiếng khôn
 Chim còn hót nỗi vui buồn bao năm
 Trông vờ vườn cũ xa xăm
 Cây sâu nguồn cội gốc bồi quanh hiu
 Ngân ngọc lãn khói trong chiều
 Nhà ai bếp lửa ít nhiều năm cơm ?
 Tôi về thở lấy đất thơm
 Nhớ ra gió trước mũi rơm vang lừng
 Sông sâu con nước vô chừng
 Tôi về còn một giọng mừng chứa chan
 Ai đang đứng lại bên ngàn
 Dụi đôi mắt đợi vô vãn mộng mê
 Mẹ ơi con đã trở về
 Từ nơi phiêu bạt từ quê hương người
 Máy giăng lớp lớp đây trời
 Tôi về như trẻ ra đời giờ đây
 Trăng xưa có mọc đêm nay
 Nghe câu tao ngộ mừng ngày yên vui

cho tôi

Cho tôi một thanh gươm
 Vớt lên tận đáy hồ
 Sáng ngời lông trăm họ
 Theo anh hùng thuở nọ
 Đi đôi lại yêu thương

Cho tôi một thớt voi
 Nửa đêm, lửa chập chùng
 Núi sông bùng giặc mới
 Muôn người nghe tiếng gọi
 Dừng thành hồn Quang Trung

Cho tôi tỉnh hai đấng Nhi Trưng
 Một giòng sông đi đến nở nước
 Đã cuốn trôi mịt mờ buổi trước
 Những nghìn năm còn lại danh xưng

Cho tôi làm mũi xua, cọc nhọn
 Cắm âm thầm đầu buốt quê hương
 Sóng Bạch Đằng sáng mãi như gương
 Soi bao cảnh quân thù chệt gọn

Cho tôi một mảnh thuyền nhỏ bé
 Tỉnh Đông Du những buổi ra khơi
 Cứu cho mau, vãn nước tả tơi
 Phút lênh đênh lên đường bao kẻ ?

Cho tôi ngon núi sâu
 Rừng dày sông vây bọc
 Muôn người đều như một
 Thăm cùng giọt máu đào
 Đinh Trần Lê Lý Triệu
 Ngon cỏ dây trên cao...

12-1980

CHÚNG TÔI ĐI

Chúng tôi đi giờ non sông đã điếm !
 Cuộc hành trình không ngại hiểm nguy
 Cũng anh em nối lại những phân ly
 Tim đập mạnh trong bàn tay xiết chặt

Chúng tôi đi với niềm tin trước mặt
 Mắt trông lên không chút hận thù
 Và quên rồi quá khứ âm u
 Tan nát cũ chỉ lăm đây hăng hái

Chúng tôi đi tận đầu ghềnh cuối bãi
 Còn ban đêm cũng vội vã lên đường
 Chỉ đem theo một hành lý yêu thương
 Nhưng nắng lăm, mảnh quê hương réo gọi

Chúng tôi đi với đôi bàn chân mới
 Bước hăng say qua từng lối gạch buồn
 Vượt điều tàn mở nghìn cửa thê lương
 Về mái ấm nơi hẹn hò sẽ đến

Chúng tôi đi về chân trời triu mến
 Kia chân người, ai bước bốn nghìn năm
 Hai bên đường hoa lá vẫn nảy mầm
 Chúng tôi đi giờ non sông đã điếm !

01-1981

quê hương còn đó

Vẫn còn đó này quê hương tan rã
 Người đầy chôn im lìm
 Xa lời bất tiếng
 Người ở lại thánng năm chịu đựng
 Cũng tận xót xa
 Nơi đỉnh núi còn sót một cánh hoa
 Còn gió về sẽ rung
 Trước khi kịp kết trái
 Nuôi hạt giống sau cùng
 Trong ngàn rừng cũng sẽ không còn
 Dầu chôn bon muôn thú
 Khi rừng tàn trút lá
 Bầy thú chết mỗi môn
 Trôi giữa giòng thác đổ thê lương
 Cũng sẽ không còn mọc lên đồng ruộng
 Cho đàn cò xưa về mãi cánh tìm
 Nhả hạt lúa yêu thương

Vẫn còn đó kià quê hương hờn tủi
 Hàng cau già sáng nay nghe đây tin dữ
 Gió xốt thổi quẩn quanh
 Cây ngoài vườn chợt gãy ngang cành
 Đau mắt mẹ hiền trông vời sớm tối
 Khóc mịt mở đoạn nước sông trong
 Sao cuối trời con bước dậm dậm ?
 Vả mây chiều xa xăm
 In bóng ai đêm hôm qua âm thầm ra biển
 Buổi xa bờ kín tiếng

Vẫn còn đó lòng quê hương phiến muộn
 Mười đờ' đoạn trường
 Cuối đường điêu linh
 Như thân xác mỏng manh của người tù hấp hối
 Ôm theo mình lời trăng trời năm xưa
 Chưa hề kịp nói
 Vội chệt đi ngày hoang vu bên bể gió lộng

Vẫn còn đó niềm quê hương khát vọng
 Theo ánh mắt lung trông
 Của từng lũ trẻ thơ
 Sinh ra đời bên lời mơn kiệp sống
 Mà vẫn cố đợi chờ
 Ngay này mầm non trên ngàn cỏ dại
 Dù vớ đất miệt mãi
 Để yờm chồi xanh mọc lên phút sống còn
 Giữa héo hon này quê hương gọi mãi
 Giữa đau thương một quê hương thực đây

11-1981

Biên mẹ

Mang tấm thân dài trên hai nghìn cây số
 Từng vạn nghìn năm ta vun bồi lớp lớp phù sa
 Thương dân con Việt ta mến yêu che chở
 Tự thuở còn ngây thơ,
 Những lúc xuống nước vẽ mình cho giao long khiếp sợ
 Ta năm đó để mang mưa thuận gió hoà
 Nuôi con ta bằng hăng hà dân cá lớn

Ta cũng không quên những gì ta chứng kiến
 Lúc quân giặc ngoại bang hùng hơ' kéo đến
 Chúng những toan giãy xéo mảnh non sông
 Dân con đã một lòng kéo nhau kinh chông
 Nhân chìm bon hung hăng trong từng lớp sóng dầy
 Hồn muôn năm xưa như mãi vẫn còn đây
 Vang dội tiếng Diên Hồng của con ta trên khắp nẻo

Ta hãnh diện vì dân con muốn lông như một
 Nên ta cũng oai hùng theo dân tộc Việt
 Nước lai láng là tình thương thăm thiết
 Muốn sống dữ chỉ làm cương trắng tâm thân
 Nghĩ giống tô' đê' hun đúc dân con thêm bền ý chí

Nhưng,

Sao mảnh hình hài cong như chữ S
 Đã bao phen ta bị dân con chia cắt
 Ta phải khóc hằng bao nhiêu nước mắt
 Vì trẻ thơ nào đã quên mất gốc nguồn xưa
 Bởi cuồng vọng mà xa liã dân tộc
 Lũ con nào đam mê chủ thuyết
 Vì tham vọng của ngoại bang, đang tay chém giết

Có những đêm dài ta lặng lẽ nhìn theo
 Bóng dáng con thân yêu ngâm ngùi liã xứ sở
 Ta quá lo vì đại dương giống tô'
 Những mảnh thuyền kia sao che chở được con ta
 Ôi tự do phải đánh đổi bằng phong ba
 Vì sự sống dãnra đi khắp ngả.
 Con yêu ơi, cho đến bao giờ ta vẫn đợi
 Ngày trở về con hôi ngô cũng ta
 Ngày đất Việt có tự do như trũng trũng sóng vô
 Ngày tình thương bùng dậy như biển to nổi gió
 Cho muôn con ta khắp nơi trở về sum họp
 Nói lại giống Việt của tô' tiên xưa
 Những ngục tù tối tăm sẽ mở toang nghĩn then cửa
 Cho nhịp sóng nơi biển đông đời đời chan chứa.

Con yêu ơi, cho đến bao giờ ta vẫn đợi.

4-1979

Cái gai trên cành hoa hồng

Hồi xưa khi mà tôi đã bắt đầu yêu em
Tôi cũng không ngờ là xây ra đến như vậy.
Tình yêu như thế nào, tôi làm sao biết trước
Có ai thấy...

hay ném được giông máu chảy trong tim.

Nhưng mà tôi,
Không nói gì, không nói gì
Có con sâu nằm im như chết
Khi tháng ngày sắp hết
Sâu nhớ ai, hình như sâu muốn nói chi
Hoa nhớ ai, hình như hoa khóc
Và mùa Xuân ơi, đã đến thật rồi chưa ?

Khi con sâu muốn bò lên tận đóa hoa hồng
Lắm gai sắc nhọn
Lắm gai đầy quanh thân
Sâu còn muốn đi hết vườn hồng
Như cuộc đời nhiều nỗi
Phiền nhiều và bí lối
(Cũng đâu vui về gì ?)

Em đã bảo tôi xòe bàn tay ra
Đề em bỏ cái gai hoa hồng trong đó
Trong đó, trong bàn tay
Trong chiều tối hôm đó,
Cái gai bắt đầu nảy mầm
Dâm rế bắt nhánh và mọc lá
Đúng như chương trình thực vật
Thế nào rồi cũng cho thật nhiều hoa
Được bao nhiêu tôi xin tặng em hết...

Cái gai trên cành hoa hồng
 Cho đến nay tôi còn giữ nó
 Và vẫn mở ra xem lại
 Mỗi khi buồn bã
 Để thêm sinh lực
 Để thêm hơi thở

Hồi này tới giờ,
 Tôi đang nói đến hồi tôi yêu em lúc trước,
 Hay là, tôi không muốn nói gì nữa,
 Mà muốn trở về nhà với vợ ngay bây giờ,
 Hay là,
 Tôi muốn xoá hết mọi lời
 Và thay vào đó bằng hai chữ yêu em.

Đi dưới mây khuya

Sao ban đêm tối thui và mây dày ?
 Sao tôi vất vưởng đi hơai trong đêm nay
 Mưa không xuống và nhân loại im tiếng
 Phải lá rơi vì ngộp thở ở trên cây ?

Đi riết đến khuya thì thấy sao mọc
 Không đủ sáng soi hồn tôi mộng lung
 Nên tôi trở về cô đơn quanh quế
 Và thấy đêm nay còn dài vô cùng

Tôi lui tới bao lâu rồi dưới mây ?
 Mây thấp chũm lăm trăng lên không nổi,
 Tôi dờ mãi nên môn bao ngõ lối
 Và chờ người im lặng bấy lâu nay

Sài Gòn niềm nhớ

Những ngày năm xưa tôi đã lớn lên
Sài Gòn thân yêu với những đường thuộc tên
Những ngõ hẹp cũng bao hẽ phố
Vã ngôi nhà nhỏ chẳng lúc nào quên

Thuở bé rong chơi vườn hoa ngày đó
Tôi nào ngờ hôm liã bỏ Quê Hương
Nào hôm đi về dưới cơn mưa đó
Tôi nghe vọng lời hăng xóm mên thương

Mười mấy năm trong ngôi trường ngói đỏ
Thầy ban giờ đây mở mít muôn phương
Còn được ai sông qua giờ khôn khó
Ai lặng im ? Vã ai bước lên đường

Hăng cây năm xưa có cơn rung lá,
Thương người đi lã hai buổi sớm trưa
Quán nước còn ai ngồi xem mưa hạ
Cã fê còn đen giông nhạc vấn đũa ?

Lôi chợ ấy hôm nào tập nập
Nhịp cầu gỗ cũ còn ai đi qua
Ngôi nhà thuở trước giờ ai trú ngụ
Xe đồ năm nọ còn chuyẽn đi xa

Sài Gòn nơi đi Sài Gòn chôn đến
Ai bước chân đi chẳng mong ngày về
Tàu nào ra khơi mà không nhớ bến
Trở lại quê xưa ven một lời thề

9-1979

Mai tôi về

Mai tôi về cho bạn bè gặp lại
 Một mảnh hồn tàn tạ cõi bơ vơ
 Bao năm trời qua nét mặt bỏ phờ
 Tôi đã vầy vã mang về đến xứ

Mai tôi về cho tôi cũng tham dư
 Sáng trưa chiều nghỉ ngút cảnh thân yêu
 Tôi đói lá giông quê hương mật ngọt
 Và khát nông sông nước cũ chắt chiu

Mai tôi về trên đôi chân nứt nẻ
 Vì bước mòn theo lối thẳm phương xa
 Tân trong mắt còn vương hồn rất trẻ
 Cuối đày lông in đậm dấu thiết tha

Mai tôi về tôi sẽ nở nụ cười
 Môi khô héo giọng chan sâu phiêu bạt
 Nhận ra không đây tình cũ quen hơi
 Tìm còn ấm vẫn nằm trong thề xác

Mai tôi về dù biết rằng đã khác
 Còn những ai sống sót chặng đời thay
 Mai tôi về cánh chim trời mát mát
 Hãy đón tôi vỗ nát kiếp lưu đày...

03-1981

ĐINH TUẤN

- CHO NGÀY MAI LUÁ CHÍN
- NƠI ĐÂY VẪN QUÊ NGƯỜI
- LÂM SAO EM BIẾT ĐƯỜNG CHIM BAY
- CÓ KHI NÀO
- TỰ BIỆN
- NHƯ MÀU MÂY TRẮNG
- RỒI SAU CƠN BÃO
- BÀI CA LÊN ĐƯỜNG
- BÀI THƠ CHO BÉ HẢI MỚI CHÀO ĐỜI
- TRỌN ĐỜI KHÔNG RỜI BỎ QUÊ HƯƠNG

CHO NGÀY MAI LÚA CHÍN

Tôi ngồi đây đợi chờ giông bão tới
Lông thản nhiên như một kẻ vô thân
Mây xám về đây
Trời kêu

Gió gọi

Tôi vẫn ngồi nghe máu lạnh châu thân

Ngồi mà nghe cây hờn căm kết trái
Ngồi mà nghe cơn phẫn uất dâng trào
Những đêm về nghe sóng vô~lao đao
Lời than khóc của vạn người chết thảm

Tôi ở đây nơi một vùng đất tạm
Xa quê cha nên ngỡ ngẩn linh hồn
Sáng ra đi
Chiều về nhìn mây xám
Nuốt lệ trào : không thấy bóng quê hương

Quê tôi đó, bây giờ vùng đất khô
Những đứa em đi lao động chết dần
Những người anh tù cải tạo chung thân
Những bà mẹ đã khô giống nước mắt

Nhìn trọc mắt già người thân héo hắt
Ngoảnh sau lưng từng đứa bạn chết mòn
Những vết nhăn hằn trên nếp trán non
Những đôi mắt lo âu nhìn đêm tối

Đường Việt Nam trăm đường ngang tù tôi
Lời Quê Hương vạn lời dọc lao tù
Nhưng tôi thề :
Dù đêm tối âm u
Vẫn gieo hạt

Cho ngày mai lúa chín

1980

Nơi đây vẫn quên người

Ta nhớ Quê Hương con đường thế hệ
Ta sợ ta già ở cõi phương xa...

NGÔ THÁI NGUYỄN

Vâng ta biết Xuân về chim làm tổ
Trên hăng cây vừa đơm lộc sau nhà
Trời đất tuần hoàn vẫn từ muôn thuở
Nào ai người cản nổi bước mùa qua ?

Vâng ta biết bây giờ ngày xanh lá
Đường em đi vang khúc nhạc êm đêm
Ta đâu sợ đời chia trăm lối ngã
Mà ngại ngừng không sánh bước cùng em ?!

Nhưng em ơi những đêm dài thương nhớ
Nhìn sao trời mọc một cõi đơn côi
Nghe hiu quạnh bên mình như vầy buả
Chợt hiểu ra : nơi đây vẫn quên người

Quê người rất lạ, dù tình em tha thiết
Có đan tay thì cũng chỉ đôi lòng
Khi ta muốn một Quê Hương có thật
Có tình mình trong vạn mối tình chung

Em có biết đường chim bay ngàn lối
Ta chỉ mơ tìm thấy lối quê nhà
Em có hiểu sóng vô về trăm nỗi
Ta nghe hoài ra một nỗi xót xa

Xót xa như tiếng đạn bom làm lở
Vọng ru đời theo nhịp vồng trâm luân
Xót xa như ánh mắt còn non dai
Nhìn tương lai qua rào kẽm chẵn buồn

Một lối về trăm lần tìm không được
Để cũng người chia nắng sớm mưa đêm
Nhớ Quê Hương bao lần ta muốn khóc
Ai cản "anh hùng" không được khóc đâu em ?!

1981

CHO NGÀY MẠI LUÁ CHÍN

Làm sao em biết đường chim bay

Làm sao em biết đường chim bay ?
 Sao em hiểu nỗi buồn người xa xứ
 Buổi chiều anh ngồi hát
 Bài ca có "mưa bay và tháp cô"
 Rồi chỉ thấy quanh mình
 Cao ốc xám bủa quanh

Làm sao em nhớ mũi ruộng mới
 Khi lớn lên em biết xứ muốn trũng
 Sao em hiểu nỗi buồn xưa của Mẹ
 Đô đông về cơn bão lụt miền Trung

Sao em hiểu em ơi mầu nắng mới
 Ngập hồn anh từ những thuở đầu đời
 Nắng vừa hè, nắng lung linh đầu ngõ
 Nắng Sài Gòn và nắng của Quê Hương

Làm sao em biết đường chim bay
 Làm sao em nhớ mầu nắng cũ
 Sao em hiểu con đường xưa xanh lá
 Ở hồn anh từ mộng biếc vô văn

Buổi chiều anh ngồi hát
 Gọi nắng xưa trở về
 Hay kêu làn mây cũ
 Quay về đây cho mưa bay, mưa bay

Làm sao em hiểu đường chim bay
 Những cánh vạc của ngày anh vừa lớn
 Ru hồn anh "màu nắng hồng mắt em"
 Ru mộng anh "cơn mưa buồn vai em"
 Sao em hiểu khi tình anh vừa chớm
 Đã ngát ngây rồi
 Hương vị rất Việt Nam

Sao em hiểu anh thêm cơn bão rớt
 Nước ngập sân nhà, cọng rác nổi nhấp nhô
 Có anh trẻ thơ ngồi lãng xăng tát nước
 Bên Mẹ, bên Cha mà hạnh phúc vô bờ

Làm sao em hiểu đường chim bay
 Khi kỷ niệm em mịt mờ trong trí tưởng
 Quê nhà đã xa
 Ngày xưa đã cũ
 Cố nhớ làm gì khi em đã gần quên
 Nhưng em ơi, em ơi đường chim bay vẫn bay
 Như hồn anh, hồn em Việt Nam vẫn Việt Nam
 Dù trăm năm, ngàn kiếp, muôn đời hay vạn thuở
 Hồn của chúng mình Việt Nam mãi Việt Nam
 Dù đường chim xưa chỉ mình anh nhớ đến.

1981

Có khi nào

Có khi nào em thật lòng mơ ước
 Phép nhiệm màu cho sống lại thời xưa
 Vã nhẹ nhẹ..., êm êm..., êm khẽ bước
 Giữa Quê Hương thương biết mấy cho vừa

Có khi nào em mơ về quê cũ
 Mơ về thăm cái đẹp của quê ta
 Khi mùa Xuân trở về hoa đơm nụ
 Thật xinh tươi bên tuổi nhỏ ngọc ngà

Có khi nào em mong mùa nắng cháy
 Giữa Paris cho em nhớ Sài Gòn
 Những lúc ngắm giồng sông Seine cuộn chảy
 Có khi nào em nhớ nước Cửu Long

Khi mùa Thu trở về cây rơi lá
 Đi trong vườn Lục Xâm Bảo vừa mưa
 Em có nhớ trời Cao Nguyên cuối Hạ
 Buồn hắt hiu trong cánh vạt giao mùa

Nhưng bây giờ, biết khi nào em nhỉ
 Ước mơ kia mới được tui thành hình ?

1974

TỰ BIỆN

Tôi muốn nói cùng em,
 Buổi sớm mai hãy thương loài chim nhỏ
 Và buổi chiều thương giọt nắng văng rơi
 Dù vu vơ
 Nhưng lòng thương đã có
 Dành mai sau em thương hết loài người

Tôi muốn nói cùng em,
 Buổi sớm mai hãy mở trời nắng đẹp
 Mở trời xanh mây trắng lưng lờ bay
 Rồi mai đây khi trùng vây sát thép
 Em ngời mở dân tộc thoát đọa đày

Vì em đi sau những ngày máu lửa
 Em có biết chỗ nào
 Còn những kẻ thương nhau
 Hay chỉ còn chằng những đời người bất hạnh
 Hờ hải chạy quanh tìm kiếm chút tình người
 Hay chỉ còn chằng những bàn tay đã mỏi
 Quờ quạng tìm hoài
 Không thấy một ngày vui...

Nên tôi
 Sẽ muốn nói cùng em,
 Buổi sớm mai cho bàn tay mở rộng
 Và buổi chiều cho lời nói bao dung
 Dù ngày mai đời trùng dương nổi sóng
 Dù hôm nay hy vọng
 Vẫn muốn trùng.

1977

như màu mây trắng

Gửi BUI VŨ PHƯƠNG THẢO

Có những chiều ngồi bên khung cửa
Nhìn mây trời trắng toát phớt xa
Mây lã mây mang kiếp xa nhà
Ta lã ta sông đời biệt xứ

Lơng cô quanh chẳng cần tâm sự
Chỉ riêng nuôi mộng ước bình thường
Đề những chiều ngồi nhớ Quê Hương
Nhìn mây trắng mả buồn vô hạn

Mộng thật cao, tay thì quá ngắn
Biết bao giờ trở lại quê xưa
Hay quanh năm chỉ vọng âm thừa
Lời ca cũ những ngày tuổi trẻ

Tay còn yếu vì tay quá bé
Nên ước hoài trăng sáng giữa khuya
Ta ngồi đêm mãi kiếm dưới trời
Hồn mơ tưởng tung hoành gió bụi

Mây chiều nay bay về đỉnh núi
Mộng hấy ươm rồi mộng sẽ thành
Dù bây giờ,
Nói chuyện tử sinh
Còn hư ảo như màu mây trắng.

1979

Rồi sau cơn bão

Em có về ngang con đường lá biếc
 Những buổi chiều nắng phủ nhẹ đôi vai
 Nếu nghe tiếng chim kêu lời tiễn biệt
 Thương dùm anh dấu vết những gót hài

Vì thuở trước van lặn em qua đó
 Móng yên bình theo lối sỏi ngầy thơ
 Mây rất trắng cho hôn em ngủ trọ
 Gió mùa Xuân thơm ngát tuổi đại khờ

Tuổi đại khờ anh lênh đênh xử lạ
 Ước ngàn lần được trở lại Quê Hương
 Đi thăm lại những con đường hoa lá
 Lồng rưng rưng chân bước giữa phố phường

Phố phường xưa bỗng một ngày đổi khác
 Theo Quê Hương đóng chặt cửa im lìm
 Sau cánh cửa là người thân anh khóc
 Đứng bên ngoài anh đau nhói buồng tim

Em có về ngang con đường lá biếc
 Giữ dùm anh một chút phần hương nồng
 Thương dùm anh một loài chim đơn chiếc
 Hót mong người trong suốt một mùa Đông

Tay bắt lưc đã trăm lần gỡ rập
 Giồng vạn lặn anh níu kéo tuổi thơ
 Cơn bão đen mang mây mù che lấp
 Cho biết đến bao giờ ?
 lối về quê

Ừ thì đó, muôn đời anh nuôi mộng
 Nhưng bây giờ anh tập chí kiên tâm
 Trong cơn bão cô nuôi mình lẽ sống
 Đời ngày mai hy vọng sẽ vườn mầm.

BÀI CA LÊN ĐƯỜNG

Đêm lăm sao yên
 Ngãỵ lăm sao ngơi nghỉ
 Khi đất nước bấy giờ
 Là cửa ngục điêu linh
 Đêm lăm sao yên
 Hỏi nầy anh, nầy chị
 Sao vẫn cứ ngồi chờ
 Sao còn mãi lặng thinh

Có trăm ngọn đuốc sáng
 Đang bập bùng réo gọi
 Có van tiếng dân hồ
 Đã khởi dậy ngoài kia
 Không còn tiếng khóc, không còn lời than oán
 Nổi bước anh em ta đi dẹp bạo tàn

Chúng ta cũng bước tới
 Với lòng tin tuổi trẻ
 Chân nôi bước chân
 Tay nắm chặt oai hùng
 Lòng chẳng hận thù
 Tim mở rộng bao dung
 Chúng ta bước tới
 Đi bồi sông
 đắp núi...

Chúng ta cũng bước tới
 Với mặt trời sáng ngời
 Sẽ soi bước chân đi
 Đến khắp những nẻo đường
 Chiến thắng cuối cùng sẽ đoat với tình thương
 Nên ta bước tới trong tình người phôi phôi

Vã những bạo cường
 Áp bức
 Cùm gông
 Ta cuốn phăng đi như sóng nước vỗ bờ
 Ta cuốn phăng đi vì không thể' lăm ngơ
 Sao thể' lăm ngơ
 Con tim hồng
 máu nóng ?

Đêm lăm sao yên
 Ngay lăm sao ngời ngời
 Khi vạn nỗi đau thương
 Đã quá sức con người
 Đêm lăm sao yên
 Hỡi nầy anh, nầy chị
 Hãy chung sức vươn lên
 Mả cát bước lên đường.

1978

Bài thơ cho Bé Hải mới chào đời

Tặng TÚY HÃ

Cho em bé chào đời vào buổi sáng
Khóc oa oa giữa tay ấm mẹ hiền
Nơi đất lạ sinh lăm dân ty nạn
Hỡi này em đừng quên góc Rồng Tiên

Đừng quên nhé để mai này anh kể
Chuyện Quê Hương với bao nỗi tủi sâu
Dù có khóc có tuôn ngàn ngàn lệ
Cũng muộn rồi
Nỗi khổ đã in sâu !

Anh sẽ kể chuyện quê nghèo máu lửa
 Mảnh vườn xưa tan nát dấu bom cây
 Cảnh mẹ hiền ôm con mình nước nở
 Dấu đạn nông oan nghiệt vẫn còn đây

Anh sẽ kể những chuyến tàu tuyệt vọng
 Vượt trùng dương với nỗi chết bên mình
 Biển mênh mông biết đâu là cõi sống
 Để chết dần khi nhân loại lặng thinh

Anh sẽ kể cảnh tù đầy khôn khô
 Tiếng xích xiềng khua nhức bước chân đi
 Dân ta đó, vững tướng lại khép cửa
 Ba mươi năm chinh chiến chẳng còn gì

Này em nhỏ !
 Em sẽ lớn không còn trong tủi nhục
 Giữa quê người sẽ được sống ấm no
 Nhưng đừng quên
 Dù một giây, một phút
 Ở Quê Hương có vạn kẻ đang chờ

Chờ một ngày những người em lớn mạnh
 Mang tâm hồn bất khuất của ông cha
 Sẽ cùng nhau thân đại bàng uy mãnh
 Vai liền vai về giải phóng quê nhà.

1979

trọn đời
không rời bỏ
quê hương

1. *Xin cho tôi được một lần nghe lại
Tiếng chim kêu trên hăng dâu sau vườn
Tiếng ai hát những chiêu hôm nắng quái
Vong ru buồn con xóm nhỏ quê hương*

*Nghe nao nức tiếng rao hăng buổi tối
Tiếng em tôi đứng bên mẹ với quã
Tiếng xe cộ của Sài Gòn cát bụi
Tiếng sáo diều trên đồng nội quê cha*

*Và tiếng guộc trên con đường nắng lụa
Giọng ai cười những buổi sáng thủy tinh
Tiếng gió nhẹ qua hăng me xanh lá
Góp giùm tôi thanh vạn tiếng tự tình*

2. Xin cho tôi được một lần thấy lại
 Ánh nắng chiều lấp lánh sóng Cầu Long
 Con phà cũ đưa tôi về quê ngoại
 Lục bình trôi theo con nước xuôi giòng

Cho tôi thấy ngôi trường xưa tôi học
 Vết rêu xanh phong kín mấy mảnh tường
 Sân im nắng tôi vui đùa thuở trước
 Đã muôn trùng sao thấy vẫn còn thường

Cho tôi thấy mưa buồn bay trước ngõ
 Lá mùa thu đang rớt nhẹ trên thềm
 Căn nhà cũ vết tường vôi loang lổ
 Dấu muôn phiên trong buổi sáng nắng lên

3. Nghĩ kỷ niệm bây giờ không còn nữa
 Mảnh trời hồng của một thuở xa xưa
 Những tiếng guộc khua trên đường nắng lụa
 Có cơn vang thi cũng chỉ âm thừa

Thôi thì thôi, biết bao giờ gặp lại
 Đàn chim xưa đang mỗi cánh phượng nào
 Có thủng ai vẽ trên bờ dậu cũ
 Hót thật buồn trong tiếng gió lao đao

Chỉ riêng tôi mai đâu thay kiếp khác
 Cho tôi xin lăm viên sỏi bên đường
 Hay cho tôi lăm giồng phân bón ruộng
 Để trọn đời không rời bỏ Quê Hương.

1980

NAM

DAO

- MẢNH ĐỜI QUẬT KHỞI
- NGÀY VỀ
- CHỈ MONG TỪ NHƯ ANH
- NHƯ BÓNG VỚI HÌNH
- AO ƯỚC
- THU TÂN
- VIỆT NAM QUÊ EM
- RA KHỞI
- TRẦN TRỐI
- THẾ GIỚI ĐẠI ĐỒNG

CHO NGÀY MÀi LÚA CHÍN

mảnh đời

quật khởi

Cửa ngục tù uất nghẹn
 Oán hờn tung xiềng xích vung lên
 " Tiếng Vọng Từ Đáy Vực " vang bốn phương trời
 Như thách đố' bạo quyền,
 Trả lời lũ người man đại,
 Bạo lực nào khuất phục nổi lòng trai.

Bao tháng ngày đói lạnh
 Xương lõi da phôi nám cháy nông trường
 Khi đêm về nghe Thần Chết gọi tên
 Cho quật khởi này mâm
 Từ khô'đau kết trái
 Một trận đôn máu đổ nhuộm hồn căm

Xót xa phân người,
 Sinh lầm thế hệ !
 " Nhờ ơn ai " nghề mới ra đời
 " Người tử tù xã hội chủ nghĩa muôn năm "
 Nghề cao quý Bác làm quà cho dân tộc
 Chông đời cang tắng
 Tuổi tù thêm chông chát
 Bàng tu nhân kinh nghiệm máu chan hoa
 Thưởng đời người như cơn gió thoảng qua
 Người năm xuống thật tình cờ vô lý

Lãm trai thời loạn
 Thành thi nhân bất đắc dĩ trong tù
 Hồn thở anh hay hồn của muôn dân
 Đang thoi thóp còn vườn cao vũng dầy
 Lỡ khí khái
 Xác thân hủy hoại
 Mắt hướng về tương lai
 Anh gửi trọn cuộc đời
 Lãm nhân chứng cho ngày tân bạo lực

Gửi đến anh người tù tù đầy vực
 Tỉnh con người xoa diu nỗi thũng đau
 Hồn thợ kia nghe rạo rức trong lồng
 Ru tuổi trẻ về chân trời vũng dầy

ngày về

Cho một ngày mai lúa ngập đồng
 Ta về trong ngọn gió đờm bông
 Người vui trong tiếng hồ đêm vắng
 Trăng sáng bờ tre rộn tiếng cười

Cho một lần đi sớm quay về
 Vườn chè năm cũ ngắt xanh tươi
 Giông sông thanh thản hòa ca khúc
 Tỉnh nước reo vui mạch đất rồng

CHỈ MONG TỪ NHƯ ANH

Tôi là một tên tù
 Nơi thiên đường Cộng Sản
 Khác xa anh, tội nhân xử tự do
 Anh được nói
 Tôi phải im
 Anh có luật sư biên hộ trước tòa
 Tôi có Đảng định đoạt quyền sinh sát
 Anh có tôi, được xử theo pháp luật
 Tù như tôi, chết chẳng rõ nguyên nhân
 Thân bị giam như một chuyện bình thường
 Cần phải có cho thiên đường hiện hữu

Tôi là một tên tù
 Nơi thiên đường Các Mác
 Khác các anh, người tù Tử Bản
 Anh được ăn no
 Tôi lần từng con bọ chét sông qua ngày
 Anh có cả bầu trời
 Tôi hít mùi tử khí bốc chung quanh
 Anh tự do đi lại trong phòng
 Tôi có quắp thu mình trong cũi sắt
 Anh có người thân lên thăm viếng
 Tôi được nghe những giọng cười sặc máu hỏi cung
 Nhìn quanh tôi, roi vọt khúa trên mình
 Người bầm tím sau trăn đôn thăm hỏi

Các anh mất chút tự do
 Nhưng vẫn là con người
 Còn được sống những gì mình nghĩ
 Từ xử tôi
 Than ôi ! là mất cả
 Từ tia nắng mặt trời
 Để xây khô thịt da ẩm mốc
 Từ lời nói, dù bằng quở vô nghĩa
 Từ hơi thở, ban đêm họ dò nghe kiểm soát
 Thở dấp dồn : máy còn phản động đây !
 Óc chưa thông nên giấc ngủ chập chờn
 Cần tây nảo thêm vài năm học tập
 Anh có hay từ trong tiệm thuốc đó
 Giấc ngủ bình thường không còn thuộc về tôi
 Óc vang tai đau tiếng thét cắn hờn
 Tôi đang sống mà nghe đầu giãy chết
 Trong song cửa anh chờ ngày phóng thích
 Nơi cũi lồng, tôi mơ được như anh
 Giấc mơ điên, hy vọng quá xa vời
 Ôi khôn khô người từ mơ từ tội
 Mơ cuộc đời còn khối óc trái tim
 Từ như anh tôi khao khát đi tìm
 Trên giải đất quê hương đây khôn khô.

Tôi mơ một nụ cười
 Vẫn có từ nơi người
 Bao giờ cho tôi được
 Mỉm cười với chính tôi ?!

như bóng với hình

Em kê¹ cho tôi chuyện cuộc đời
 Một người con gái bán rao trình
 Nửa đời son phấn khô giông lệ
 Nhỏ trắng thâu đêm, rã bóng hình

Em kê¹ cho tôi chuyện tình người
 Hưởng đời trên phấn hái hoa trình
 Mặt trần bờ sữa, nhân đạo mạo
 Tân phá em không một chút tình

Em kê¹ cho tôi chẳng tiếc lời
 Đủ tầng giai cấp đã qua tay
 Hèn, sang, trí thực đều như rữa
 Đến lúc ra tay chẳng ngượng ngừng

Em kê¹ cho tôi chuyện thường tình
 Của người chơi gái, bán tâm linh
 Tờm ghê hoa lúc tân cơn thú
 Mã chàng soi gương then với mình

Nước cười câu chuyện kê¹ cũng hay
 Tôi lỗi nơi em ? Kê đến tìm ?
 Biên phận mà không người tìm đến
 Nghề này sông được bởi nơi ai ?

ao ước

Tôi ao ước
 Một ngày
 Trên thê' giới
 Từ những con đường ở Manille
 Như ước, Paris, Vọng Các...
 Không còn
 Những ai đứng bán mình
 Những kẻ buồn người
 Những tay chơi
 Và
 Ngay trong gia đình
 Hết cảnh bội bạc
 Con khóc cha, mẹ
 Hay ngược lại
 Để
 Xã hội loài người
 Ngày tốt đẹp hơn
 Và cả nam lẫn nữ
 Đều ý thức
 Một nghĩa vụ thiêng liêng
 Mà Thượng Đế
 Đã ban cho loài người
 Trong tinh thần
 Kết hợp và sáng tạo
 Một linh hồn
 Thánh thiện
 Hưởng thưởng đi lên

thu tàn

Mưa thu đản lá văng bay
Tôi ngồi tựa cửa bên đđi hư hao
Văng rơi mây đđo thu nào
Lơng sao tởi tả một mầu thường đđau

Ngồi đây mắt lạng trông về
Mưa rơi năm cũ nảo nề người đi
Tân phai một kiếp xuân thì
Mưa ... rơi rơi nặng hai hăng lệ sa

việt nam quê em

Mở quyển tập ê a đôi chữ
 Việt Nam nghe xa với muôn trùng
 Người nhìn hỏi mẹ mông lung
 Người lẳng lẳng lẳng trùng ru cay đắng

Em khẽ chỉ bầu trời xa tập
 Ngoãi chân mây ất hẳn nơi đây
 Về quê mất đến bao ngày
 Dù cho xa với lũng này đời mong

Mẹ hiu hắt nu cưỡi xa vắng
 Vuốt tóc em nước mắt tuôn rơi
 Ô hay, sao khóc không cưỡi
 Về quê vui chữ ! Có gì buồn đâu

Ừ vui lắm ! Ngày giờ chưa tới
 Trùng trùng còn với với đau thương
 Vui sâu bao những lớp người
 Ra đi mơ ước sông đời tự do

Khi khôn lớn rồi con tất hiếu
 Sao mẹ còn lây lất nơi đây
 Con đi, nghe nhắc đến ngày
 Quê hương hỏi ngộ lũng này quặn đau !

Rồi thời hỏi em nhìn vào vớ
 Lại đánh vần hai chữ thân yêu
 Mong sao chóng có một chiều
 Cùng mẹ trở lại vui vầy bên cha

Tuy chưa biết, em yêu say đắm
 Không sông cũng sao vẫn nhớ thương
 Việt Nam tô quốc trong lũng
 Người con biết xử chèo đời nơi đây

ra khơi

Áo em xanh tuổi đại khờ
 Đê hôn anh lộng gió tương tư
 Một chiều thao thức trên sông vắng
 Nghiêng cánh bướm xuôi gió đợi chờ
 Từng ánh sao rơi mộng vỡ bờ
 Biển lộng say sóng vô cơn mê
 Thuyền đi trong bóng đêm mờ tối
 Giọt lệ quê hương nhỏ xuống đời.

TRẦN TRỜI

Em đến thăm anh luông một chiều
 Sao trời rơi đọng ướt hoen mi
 Nghe lòng đờ' võ nghìn cay đắng
 Qua trần song thủa nặng kiếp tù

Ta lặng nhìn nhau khóc với cười
 Em gầy, thương chồng yếu hơn hèm
 Thời gian qua thoáng, già đi nửa
 Đời người như ngọn gió đông đưa

Nửa đời anh sông thu ngắn lại
 Lao tù K 18 âm u
 Nửa đời em sông, mười hai tháng
 Dật dờ khùng bô' mông đêm đen

Thôi nín đi em khóc ích gì
 Thêm sâu thêm khô' lúc chia ly
 Cho rằng anh sông như đã mất
 Hy vọng mong manh nhỏ xuống đời

Thôi nín đi em, khóc được gì
 Thương chồng đừng trở lại. Nuôi con
 Mẹ già lớn tuổi đời cô quạnh
 Em về chăm mẹ hộ cho anh

Anh ở lại đây vẫn kiếp tù
 Lò ô vạt nhọn khía tường lai
 Tủi hồn năm xuống khi tàn lực
 Chiêu rách chôn thây mẫn nợ đời

Anh ở lại đây vẫn một lòng
 Thương người vợ trẻ sớm long đong
 Cầu xin hạnh phúc hồng đôi má
 Em quá thờ ngậy tuổi đại khờ

THỀ GIỚI

ĐẠI ĐÔNG

Người góa phụ trẻ
 Ngồi khóc bên mộ chồng
 Hoàng hôn buồn im bật
 Tiếng hát của tình người
 Trong lao tù cải tạo
 từng lớp người trở da
 vui thây khi tận lực
 Trong cặp mắt thờ ơ
 Lạnh đăm
 Của người cán bộ đứng canh

Cái chết
 Là chuyện bình thường
 Một điều tất yếu
 Cần phải có
 Để nhường chỗ
 Cho lớp người đến sau
 Vì
 Nạn đói kém
 Nhân mãn ở nước ta
 Cần được giải quyết
 Thật êm thấm
 Lệ lãng
 Không đổ máu

Nơi học đường
 Những đôi mắt thơ ngây
 Nghe bài học hân thù
 Tân phá mảnh vườn thiên mỹ
 Nu hoa từ ái
 Héo hắt với thời gian
 Trong lòng khăn choàng đỏ

Ngoại xã hội
 Thoái trào theo chủ nghĩa
 Những con người khôn khéo
 Đã đem bán lương tâm
 Sống không màng hường thưởng
 Một khi đói khát
 Cái chết đã gần kề
 Bi' đời
 Xấu xa
 Bịp bợm
 Tham những
 Lợi lừa
 Là một chuyện bình thường
 Nơi thế giới Cộng Sản
 Chẳng riêng ở nước ta
 Mà trên khắp mọi nơi
 Cộng Sản thế giới
 Đai đồng
 Lỡ chuyện xấu !

NGÔ
THÁI
NGUYỄN

- ĐƯỜNG TA ĐI RỘNG THÊN THANG VÔ TẬN
- HUẾ' HỞI HUẾ'
- MÂY BAY QUA ĐỈNH NÚI
- HÁT NỮA ĐI EM
- CHỈ DÂN TỘC MINH THÔI
- TIẾN HOÁ
- ĐƯỜNG XE LỬA
- BỨC TRANH VIỆT NAM THỐNG NHẤT 1976
- MẶT NẠ
- NHẤT ĐỊNH TA TÌN MỘT NGÀY PHẢI ĐẾN

Đường ta đi rộng thênh thàng

vô

tận

Đường ta đi
 Có người đồng chí hường
 Có chi sinh viên
 Có anh thợ máy
 Có bác nông dân
 Có cụ nhà nho
 Có em bé nhỏ

Nên đường ta đi
 Ngập tràn hy vọng
 Ở ngày ta đi...
 - Vạn triệu người đồng bào ta đóng góp
 Ở những ngày mai
 - Tỉnh đất nước thanh bình

HUẾ HỒI HUẾ

Huế lịch sử dấu tích thật diễm tuyệt
 Máu đã khô rồi chữ máu lại tươi
 Huế sống thời gian đạn bom chủ thuyết
 Lý hu vô cho đến cuộc đời người

Huế có gì mới lạ không thula nội
 Tám mươi năm dài mỗi mắt trông chờ
 Chuyện chống tâu kháng tây lông phơi phơi
 Chuyện hôm nay nồn mưa chuyện phỉnh phờ

Huế có gì đáng nói không thula cha
 Ngày hôm qua ai đã vào quá khứ
 Nói cho người còn sống sót như hoa
 Nở buổi sương mai khu vườn lịch sử

Huế có gì lạ không hỏi người thân quen
 Kẻ quốc gia người cộng sản Việt Nam
 (Đếm Mậu Thân xuân mai nở điệu huyền)
 Chủ thuyết chết trên những người năm xuống

Huế có gì lạ không thừa anh thừa chi
 Hỏi bạn bè hỏi người đồng thế hệ
 Biểu tình hôm qua và những thực thi
 Người đã thấy gì, đờn trái được chi ?

Ôi những ngày sống Âu Châu đơn lẻ
 Ta một mình trong dấu bước đường xa
 Ta nhớ quê hương con đường thế hệ
 Ta sợ ta già ở cõi phương xa

Và những hôm qua như quên say ngủ
 Nên bây giờ trán vết những ưu phiền
 Tim khô cạn - ta cuộc đời ngư phủ
 Giăng lưới phủ du gặt những cơn phiền

Ta thú tội để cho người thấy rõ
 Ta ra đi là đánh mất tình người
 Huế : bây giờ ta thấy như còn nhớ
 Hà Nội - Sài Gòn : không phải là mai...

1973

mây bay

qua

đỉnh núi

Mây đã hồng
Nên mây phải đỏ
Nói với tên phàn bội
Nói với người bán nước
Điêm chuyên mưa nầy
Cây cỏ đã khác ghi

Mưa rồi
Đất ướt
Đông bào ơi
Gắng lên chịu đựng
Khi gió chưa ngừng
Còn bão tới chưa thôi

Đông bào ơi
Ta mãi còn hy vọng
Mưa mãi
Mưa hoai
Mưa rơi phải tạnh
Bao lúc nào
Rồi cũng có tay không

Đông bào ơi những ngày hôm nay
Dù trở ngại chông gai
Nhưng ta còn ý chí
Dù đang đi đêm đen
Nhưng chung quanh ta còn được sáng

Ta hãy đọc lại
Bốn nghìn năm tổ tiên ta dựng nước
Chẳng bao giờ ta quên
Lịch sử Việt nam

Mỗi thời đại :
- trăm ngàn năm
Mỗi thế' chế' :
- hai mươi, năm mươi năm
Những thời đại
Những thế' chế'
Vun trồng băng hăng hăng thế' hệ
Đóng góp bằng lớp lớp người công dân

Nếu ngày nay
Mây hồng đã đỏ
Đó là điều tiên hoá
Đó là biên chứng lịch sử
Của lý tình
Của cây cỏ
Của đất trời mênh mông
Của nối tiếp
Lịch sử Việt Nam

Đồng bào ơi
 Hãy nhận rõ rằng
 Sau đám mây bay qua đỉnh núi
 Là trời xanh
 Trời xanh vô tận
 Của lịch sử Việt Nam
 Nối tiếp
 Trường tồn.

HÁT NỮA ĐI EM

Buổi sớm mai thục đây
 Người con gái Việt Nam bỗng thấy tâm hồn bình an
 trở lại

Và hát nữa đi em
 Cho ưu phiền biệt xứ theo mây ngàn về núi đỉnh
 Trường Sơn

Đêm đã tàn sắp ngủ
 Người con gái Việt Nam ấp ủ mộng đẹp bướm bay hoa
 nở

Và hát nữa đi em
 Cho tình yêu trở thành chuyện thật sự chuyện vợ
 chồng duyên số

Có ngày xưa Sài Gòn
 Áo dài Việt Nam em trắng trắng...bay...bay sân
 trường văng nắng

Em hát bài ngây thơ
 Mẹ bảo em đừng mơ. Đời không bao giờ chờ người
 thiếu nữ

Nay thư viết không gửi
 Mẹ đã qua đời. Em biệt ly. Trời Paris mùa đông
 tuyết phủ

Và hát nữa đi em
 Chúng ta ra đi. Chưa biết bao giờ về... Hát nữa
 đi em

...

CHỈ DÂN TỘC

MÌNH THÔI

Đường quê hương ta vun trồng lúa mới
 Tay nắm tay ta hãnh diện giống nòi
 Lãng mạn ta xây phố phường phơi phơi
 Lã Việt Nam xây dựng nước tu bồi

Anh ngỡ ngác nhìn đường bom mìn nổ.
 Chị u buồn căn nhà vắng những năm
 Lần thứ nhất lũ trẻ về hương-cô'
 Đất mẹ buồn tan nát sẽ về thăm

Người thầy chưa những năm dài tàn phá
 Người qua chưa những năm mô khắp nơi
 Lời khẳng định một nước Việt Nam ta
 Chinh chiến đã dài dăm máu sẽ thôi

Về phương đông mặt trời lên đêm tối
 Tình người buồn sẽ nhận diên thương nhau
 Chuyện thời gian đâu lăm ta ngã lối
 Lịch sử này nối lại chuyện rôn nhau

Ta và ta quên một lần cắt đứt
 Chuyện lở làm như chuyện sông Gianh
 Giồng di truyền - máu trong ta cũng thục
 Lông khoan dung - vì thế' hệ cũng đành

Chủ thuyết ngoại lai sẽ xin loại bỏ
 Chỉ còn này là một chuyện quê hương
 Sông Hồng Hà ta đắp đê trồng cỏ
 Nước Cửu Long ta mở mạch ruộng vườn

Giồng sông Hương ta thả thuyền say cảnh
 Núi Trùng Sơn toàn ven sông lưng dài
 Than Nông-Sơn Đông-Triều kỹ nghệ mạnh
 Trung Nam cao su lúa vườn sông lại

Anh thấy chưa con đường dài trước mắt
 Chỉ nghe chưa tiếng khóc sắp nín rồi
 Chuyện hôm nay ta nghe qua cho mắt
 Từ tình này - chỉ dân tộc mình thôi.

1974

TIẾN HÓA

Gởi những bạn thơ đã từng
đấu tranh tại Việt Nam

Khi cánh cửa lồng sắt đóng lại
Bỗng con chim thôi hót
Bỗng em bé nhìn chim biến thành tường đá
Và đôi mắt ngây thơ biến thành sách sử

Những cửa bê hăng loạt khép kín
Biên giới đất liền bức tường cao chắn lại
Một lãnh thổ cô lập

Những trâu bò nai heo gà vịt
Không còn tự do ruồi rong rừng núi thiên nhiên
Tất cả đều là những con số thống kê ở hợp tác xã

Những người dân bà bỗng không còn tình yêu
Nhưng vẫn giao cấu sinh sản như thực vật

Những người dân ông bồng nghi ngờ và tiến hoá
 Không còn có mắt vì không cần thấy
 Không còn có tai vì không cần nghe
 Không còn có lưỡi vì không cần nói
 Không còn chất xám tủy sống vì không cần suy nghĩ
 Một số biến thành những khẩu súng tự động
 Một số còn lại biến thành viên đạn đồng chủ đỏ

Những khẩu súng và những viên đạn gặp nhau
 Tự động nổ tung
 Trong một đất nước hoàn toàn đổi mới
 Có những vùng tỉnh quân bị bỏ xoá
 Có những đường phố lãng mạc đặt tên mới xa lạ
 Con người bản xứ chui vào vỏ
 Biến thành những con ốc bất động
 Chưa chết không sống

Và những người thi sĩ bắt đầu xuất hiện
 Chẳng giống người điên chẳng giống thú
 Vừa đi vừa hú
 Gió thổi cây kêu
 Ở một vùng vô tri giác
 Ở một lãnh thổ nếu
 Khi đất nước không còn chiến tranh
 Ai là ai sống sót
 Khi đất nước đã thống nhất
 Ai là ai thi sĩ
 Ai vẫn ăn ai vẫn thù
 Ai không cần suy nghĩ
 Ai không cần trí nhớ
 Ai không cần sự thật
 Khi ai là ai đổi mới
 Như những loài thực vật...

đường xe lửa

Ngày xưa nước Việt Nam không có đường xe lửa
 Ngày nắng trên đường, cái quan
 Từ mũi Cà Mau đến Ai Nam Quan.

Ngày nay mưa chét trên giồng sông hiền lương
 Đường xe lửa thông nhất đã nổi.
 Không còn là Annam. Cochinchine. Tonkin.
 Không còn là Bắc Việt Nam. Nam Việt Nam
 Đường xe lửa Việt Nam đã nổi
 Từ THỰC DÂN CHỦ NGHĨA đến STALINE CHỦ NGHĨA.

Ngày chét ở một lãnh thổ hồi sinh
 Ngày xưa con người là CON SÔ NỘ LÊ
 Ngày nay con người là ĐÓN VI SẢN XUẤT.
 Ở một guồng máy quay
 Hay là bánh xe lửa chạy
 CON NGƯỜI không phải là CON NGƯỜI
 Vì con người không còn thấy,
 TỰ DO.

bức tranh việt nam

thống nhất 1976

Tôi vẽ giông sông
 (Giông sông bổng cạn)
 Tôi vẽ cây lá
 (Cây lá bổng văng)

Tôi vẽ chim sẻ
 (Chim sẻ bổng chết)
 Tôi vẽ em bé
 (Em bé bổng khóc)

Tôi vẽ nhóm đồng người già
 (Ông ta bổng kể chuyện chiến công)
 Tôi vẽ công đồng người trẻ
 (Anh ta bổng hô hào cách mạng)

Tôi thay đổi màu sắc
 Mong ước vẽ lại QUÊ TÔI

Tôi muốn vẽ vũng kinh tê mới
 Tôi bổng thấy chiếc thuyền bò xử ra khơi
 Tôi muốn vẽ những nhà lao
 Những thanh sắt tăn bạo
 Đã đóng chặt tim tôi
 Những giọt máu đỏ
 Rơi đỏ tâm tranh
 Bổng tôi muốn hét to
 Tại sao tranh tôi toàn màu đỏ
 Tôi là ai.
 Là ai.
 Tại sao tôi không được quyền nhìn lại
 Bức tranh Việt Nam quê hương tôi.

MẶT NẠ

Hãy cởi bỏ những mặt nạ
 Chúng ta sẽ là chúng ta
 BAO LÚC nào bắt buộc chúng ta dối trá
 Đó không phải là
 NHÂN ĐẠO.

Hãy cởi bỏ những mặt nạ
 Chúng ta sẽ là chúng ta
 NHÂN ĐẠO là nói lên điều chúng ta muốn nói
 Nếu không, con người không phải là
 CON NGƯỜI

Hãy cởi bỏ những mặt nạ
 Chúng ta sẽ là chúng ta
 CON NGƯỜI phải xây đắp ngày sống bằng sự thật
 Nếu không, giấc ngủ sẽ là
 ÁC MỘNG.

Hãy cởi bỏ những mặt nạ
 Chúng ta sẽ là chúng ta
 ÁC MỘNG là sự sống không như chúng ta ao ước sống
 Và đời sống sẽ là
 NHÀ TÙ

Hãy cởi bỏ những mặt nạ
 Chúng ta sẽ là chúng ta
 NHÀ TÙ sẽ có cửa mở lớn về phía tự do
 Và chúng ta sẽ không còn xa lạ
 VỚI CHÍNH CHÚNG TA

CHÍNH CHÚNG TA *tự cởi bỏ mặt nạ*
 ĐỜI NGƯỜI *sẽ là đời người*
 CÁCH MẠNG *sẽ là cách mạng*
 VÃ LỊCH SỬ *sẽ là lịch sử.*

Nhất định ta tin Một ngày phải đến

Nhất định ta tin một ngày phải đến
Thê' chế' này : Nhất định... phải đổi thay
Năm mươi triệu đồng bào - Ngày nổi dậy
Phá bỏ gông cùm chủ nghĩa sẽ thay...

Vã Việt sử sẽ ghi trang sách mới
Có máu tiên phong đỏ cả ruộng đồng
Hoa Tự Do vườn chồi xanh búp mới
Lộc nghìn năm xây nguyên ý tiên rồng

Thiên ước ngoài nước : hồi hương phục vụ
Người ở quê hương : đóng góp mỗi ngày
Phải lý-tưởng-hoá cuộc đời đã cũ
Thực tế' chông trình chính trị sẽ hay

Nhất định ta tin một ngày phải đến
Xã hội chuyên minh lịch sử sẽ thay
Bờ Việt sử - Bôn nghìn năm thay đổi
Chủ nghĩa này : nhất định phải đổi thay.

NGUYỄN
PHƯƠNG
LAM

- NGƯỜI ĐẬP ĐÁ
- KHI NÊN VẤN MINH NÀY QUA ĐI
- SINH VIÊN PARIS
- NHỮNG NGƯỜI VIẾT SỬ
- ANH CŨNG ĐƯỢC NHƯ TÔI
- NGÀY XƯA
- NGÔI MƠ NỬA ĐI EM
- HẠNH PHÚC CỦA EM LÀ GÌ
- SỐNG
- ĐÊM DÀI TRÊN PARIS

NGƯỜI

ĐẬP ĐÁ

(một bài thơ tượng trưng)

Cong lưng dưới ánh nắng gay gắt, hấn cố gắng dùng tất cả những sức lực còn lại để đập, đập, đập không ngừng. Hấn đã kiệt sức. Chân hấn rã rời, mồ hôi hấn chảy như nước, những đường gân tím nổi lên hai bên bờ thái dương hấn. Mắt hấn lơ đãng, và không còn thấy rõ. Hấn đã không còn thấy những gì mọi người thấy. Hấn đã thấy được những cái mà cuộc đời này chỉ là hình ảnh.

Nắng văng thiêu cháy từng khoảng trên da thịt hấn. Nhưng hấn không còn biết đau. Cuộc đời đã in một vết đỏ lên linh hồn hấn, một linh hồn trong trắng và thanh bạch. Như vậy mà giờ đây hấn không còn thấy đau lòng, muốn chỉ là những cơn đau thể xác kia.

Hắn không còn cảm thấy đau. Hắn không còn biết cảm thù nữa. Vì hắn đã thấy. Vì hắn đã hiểu được rằng trên cõi đời này, chẳng có gì có một ý nghĩa tuyệt đối cả. Tất cả phải chăng chỉ là để giúp con người nhận định chân lý, trở nên tốt đẹp, và gần với Cội Nguồn hơn. Đạt được những mục đích tối thượng này của con người, cuộc đời hắn trở nên sung sướng hơn, tuy trong thực tế, hắn sống trong cái hoàn cảnh mà mọi người tưởng là bi thảm. Hắn sung sướng vì tất cả các hành động và suy tưởng của hắn giờ đây đều có mục đích hướng thượng. Phải, hắn không còn cảm thù nữa. Giờ đây, tâm hồn hắn rất rạo yêu thương và hy vọng.

Hắn cảm thấy thương yêu loài người hơn bao giờ hết. Hắn chỉ tiếc suốt cả đời này đã không làm được gì để cho họ thấy được họ. Để kéo họ ra khỏi giông ái hà và biến thành những con người của ngày mai, những tiên tri của vùng đất mới, để họ cũng được sung sướng nhẹ nhõm như hắn, tuy rằng có lẽ họ đang phải sống khôn khổ về vật chất. Hắn cũng cảm thấy thương yêu những người đã đưa nhân loại vào hoàn cảnh hiện nay, những con người tưởng trưng vùng đất cũ mà hắn sắp rời bỏ, những con người luôn luôn đi chậm hơn lịch sử, thương cho những người gây nên tội ác mà không nghĩ đến hậu quả.

Tuy đã mệt, nhưng mỗi lúc hắn đập mỗi mạnh. Vì hắn phấn khởi khi nghĩ rằng đã gần đến lúc hắn đạt được đến nơi tất cả mọi thứ đều tốt đẹp.

Hắn chỉ còn kéo dài những chuỗi ngày còn lại của cái xác héo mòn này dưới trần gian để đập đá, để đập phá những xiềng xích cuối cùng của tội lỗi diên khùng đang cõ'niú hắn.

Hắn bị tù khô' sai chung thân.

khi nên văn minh này qua đi

*Khi nên văn minh này qua đi
Và chúng ta ngoảnh mặt lại
Khi con người hết duy vật
Đề tìm đường trở về Cha
Khi chung quanh là đô nát
Đề lịch sử viết lại
Thì tất cả những việc làm của chúng ta ngày hôm nay
Còn ý nghĩa gì nữa ?*

*Cuộc tranh đấu chống chế độ dẫu sao cũng ngã gục
Những ngày dài vật lộn để tâu nhà nay tàn phá
Những mối tình điên dại cho những người nay là xác
Và những lần ghét giận những người thân đã ra đi
Thậm sâu si
Hi nô ái ô dục*

*Nếu con người xuống gian trần để hạnh phúc
Thì tại sao con người chết ?
Nếu dẫu sao ta cũng chết
Thì cố gắng đề làm gì ?
Nếu một mai chỉ còn là cát bụi
Thì tại sao ta ngạo nghệ ?*

Ôi thân phận lăm người
 Vừa khô' vừa vinh
 Ta phải sống như không bao giờ chết
 Mặc dầu thấy xác ta chết
 Ta phải cười đê' đời vui
 Mặc dầu biết vui giả tạo
 Hãy dâng lên cao
 Tất cả những việc lăm của chúng ta
 Hãy biến chúng thành
 Những hạt cơm nhỏ hằng ngày nuôi lớn linh hồn ta

Vì trọng ngày báo oán, ta sẽ phải biện minh
 Cho mỗi việc lăm mỗi tư tưởng mỗi lời nói
 Không dấn thân thì không có gì để' nói
 Nhưng u mê thì thã rằng đừng nói

Khi nên văn minh nầy qua đi
 Sự sống thực nối tiếp sự sống giả
 Còn người sống sự sống giả
 Như đê' được ban sự sống thực

SINH VIÊN PARIS

Ngày mai, khi lịch sử hỏi chúng ta đã làm gì cho quê hương khi đất nước quần quai, chúng ta không thể bảo chúng ta đã hiến dâng thân xác hình hài. Chưa chắc chúng ta có thể bảo chúng ta đã hy sinh một cách hữu ích. Nhưng chúng ta có thể hãnh diện dâng lên Tổ Quốc những giấc mộng nhiệt thành, lòng ao ước phụng sự, nổi cay đắng cách xa. Chúng ta có thể ngừng mắt nhìn tổ tiên và nói chúng con đã sống hùng.

Chúng ta đã sống vui, chúng ta đã sống hùng, chúng ta đã đi vun trồng những hạt mộng cho tình người Việt Nam mới. Chúng ta đã đi vun trồng trong những chiều chủ nhật tập văn nghệ Tết, những đêm cùng đi dán bích chương trong khu La Tinh không đèn. Chúng ta đã xích lại gần nhau sau những lần cãi vã, những đêm không ngủ mời đứa cũng trú trong cử xá, phòng trọ. Chúng ta dâng cho quê hương những năm thi rớt vì mãi mê hoạt động, những lần run sợ đề phòng bị cầm thú đánh. Những chiều xếp báo. Những đêm trại hè. Những lần háo hức lên xe car đi Đại Hội Thể Thao. Những lần anh chị em cũng hát một bài hát thật mau. Tuổi trẻ chúng ta là đó. Hiện tại chúng ta là đó. Tương lai mờ mịt, chúng ta hiến dâng cho Việt Nam quê hương yêu dấu đang phải thai nghén ra một nhân loại.

Ngày mai, chúng ta có thể ngoảnh lại bảo đây là những chuỗi ngày đẹp nhất đời chúng ta. Những kinh nghiệm đẹp nhất mà người Việt có thể có ở hải ngoại. Trong quần quai, chúng ta vững tin. Trong vui chơi, chúng ta hào hùng. Khi chung quanh vị kỷ, chúng ta bao dung. Khi người ta duy vật, chúng ta nhân bản. Và khi thế giới hoài nghi, chúng ta âm thầm đi gây dựng Nên Văn Minh Mới.

những người viết SỬ

Tóc anh bạc tuy anh mới đôi mươi
Trán chi nhăn trong ngày thở cuộc đời
Tuổi người ta còn ngày thở đưa đờn
Em đã phải khắc khoải
Xót xa cho tử hờn dân tộc

Mắt anh nhạt trong cơn khóc quê hương
Má chi sâu vì thăm thẳm đời chờ
Thử người ta còn u mê cuồng tin
Em đã được thấu nghiệm
Bình minh của một nhân loại mới

Những ngày mai khi đất trời vận chuyển
Thai nghén cho một nền văn minh mới
Nhân tử hờn, bao dung hờn
Sẽ là ngày vinh quang của chúng ta

Những người già trước tuổi
Những người sống trước
Trông lai loài người
Những bậc tiên nhân
Của vùng đất mới
Những nhà tiên tri,
Những người viết sử
Của những ngày chưa tới

Nghén thai nào mà không có đau thương
Vinh hiển nào mà không phải sửa soạn
Nhưng có gì rực rỡ sáng lạng hờn
Nhìn đời với cặp mắt
Huy hoàng của những người chưa đẻ

Anh cũng được

như tôi

Sáu năm rồi tôi ở trại cải tạo
 Và tôi mong anh cũng được như tôi
 Và tôi mong thân xác anh tan tã
 Để linh hồn anh trào ra phơi phới

Sáu năm rồi bụng tôi đói cồn cào
 Và tôi mong anh cũng được như tôi
 Và tôi mong anh gầy, rời mắt thịt
 Để thấy được bí mật của tạo hoá

Sáu năm rồi tôi bị dây chân tưởng
 Và tôi mong anh cũng được như tôi
 Và tôi mong trong đường cũng tuyệt vọng
 Anh chợt nghiêm những gì người không thấy

Nhưng ngày mai sáng lạng lăm anh ơi
 Muốn vinh hiển thì phải biết gian nan
 Lao tù này chỉ là tù luyện ngục
 Để rửa sạch những sai lầm quá khứ
 Đây dịp may cho chúng ta tỉnh thức
 Thả mắt tự do hơn quên Cội Nguồn
 Thả mắt sự sống hơn mắt linh hồn
 Khi loài người ngủ, ta sửa soạn ngày mới

Sáu năm rồi tôi mất con lạc vợ
 Vả tôi mong anh cũng được như tôi
 Vả tôi mong trong đờn độc thể' trên
 Anh hiểu rằng tình người sao cao quý

Sáu năm rồi tôi sống giữa hận thù
 Vả tôi mong anh cũng được như tôi
 Vả tôi mong trong biển cả oán hờn
 Anh tìm được ý nghĩa chữ bao dung

Sáu năm rồi tôi thiêu cháy hoá ngục
 Vả tôi mong anh cũng được như tôi
 Vả tôi mong đường đâu với ác quỷ
 Anh chợt thấy đôi nghịch của Lời Thánh

Những ngày mai vinh quang lắm anh ơi
 Thai nghén nào mà không phải đau thương
 Lao tù này chỉ là dịp lột vỏ
 Để' khai sinh ra một loài người mới
 Thách thử này chúng ta phải chiến thắng
 Thà mất hình hài để' thực tái sinh
 Thà mất đôi mắt để' thấy thiên đường
 Gian trần nguội lạnh, ta về địa cầu mới

ngày xưa

Em có yêu tiếng việt ngày xưa
 Tiếng người nam hán
 Tiếng ba tầu

Tôi thì tôi yêu tất cả những gì xưa
 Vì ngày xưa
 Là một thế' giới nhiệm mầu

Ôi
 Thời gian trôi qua bao nhiêu người đã hát
 Tôi thì tôi rất tiếc những ngày thơ
 Thuở còn yêu cô giáo
 chị em họ hàng

Ngồi mơ nữa

Tôi cúi xuống hôn em
 Chỉ thấy giấc mộng dài
 Em bảo em chỉ còn
 Giấc mơ lăm lẽ sống
 Em bảo em đã mất
 Mọi hy vọng quật khởi
 Vì vườn lên gì được,
 Với hai bàn tay trắng
 Với cuộc đời đen thui
 Với cõi rề bần hàn
 Với muôn ngày ôm đối
 Với một trời bơ vơ
 Và với một xã hội nhỏ

đi

em

bản vì quyền lợi con người
 chỉ chức để nén con người

Đơn độc giữa đám đông
 Em nương vào giấc mộng
 Nghe chim hát trên trời
 Em mơ vùng đất mới
 Em mơ trời thương dân
 Con người yêu con người
 Em mơ loài người đẹp
 Ngồi mơ nữa đi em
 Em đưa mắt lên trời
 Muốn tìm trong đám mây
 Muốn hình ảnh phi thường
 Của những ngày còn bé
 Những chiều nay sống mù
 Đã nhuộm cả bầu trời
 Một màu tro xám xịt
 Màu xám của cuộc đời
 Mây đâu mây đâu rồi
 Mây cũng không thương người
 Ngồi mơ nữa đi em !

hạnh phúc của em là gì

Em nào ngồi than cô đơn
Em có đau băng
Người goá phụ

Em nào ngợi ca màu trời
Em có yêu đời băng
Người chờ chết đói

Em nào ngợi tin vào tương lai quê hương
Em có nhớ tới
Đứa trẻ bơ côi tin rằng anh em mình sẽ sống lại

Vĩ

Hạnh phúc của em là gì
Bên cạnh chiến tranh
Màu trời của em là gì
Bên cạnh cơn đau quặn quại
Giọng sông em yêu là gì
Bên cạnh giọt lệ nhỏ xuống hồ thu
Màu đen tóc em là gì
Bên cạnh màu đen đời những người đó
Và mùa xuân là gì
Khi mỗi ngày
Là một ngày
Chết đói

SÔNG

Sông

Mã không nhìn trước hai trăm năm
 Có phải chăng là sông
 Cỏ cây cũng sông

Chết

Mã chưa để danh lại cho đời
 Phải chăng lúc để chết
 Con giun cũng chết

Tin

Mã không dám chết vì lý tưởng
 Thì xá gì niềm tin
 Trường giả cũng tin

Yêu

Mã không biết xót người mất lạ
 Có phải thực là yêu
 Vị kỷ cũng yêu

Hỡi anh

Lâm người đứng trong trời đất bao la
 Hãy nhìn rộng

Này chị

Từng vượt giông tố đi tìm tự do
 Sợ gì nữa

Em kia

Lớn lên trong hèn thấp giữa hận thù
 Hãy bao dung

Chúng ta

Trót sanh ra trên mảnh đất rồng tiên
 Phải sống hùng

đêm dài trên paris

Tôi muốn tặng em những đêm dài đi lang thang trong đường phố Paris. Những đêm dài chưa vội ngủ. Những đêm u ám nửa muốn quên, nửa muốn đi tìm lối thoát cho tương lai cuộc tình, một mình trong kính đô không ánh sáng. Nhưng quên gì được khi bất giác, tôi chỉ muốn tìm lại những nơi em đã đi qua, những đường phố in thấn hình bóng của em, đã đằm đằm màu mắt của em, còn vang lạnh lạnh tiếng cười nói của em, lúc em còn cười nói kia kia, trong những ngày vui đã qua nhanh.

Người ta có con đường Duy Tân, có khung trời trường
 luật, thi tôi, em, chúng ta, những đứa trẻ phiêu bạt
 nơi đất người, cũng đã lớn lên trong những chiều mưa
 St Germain des Prés, những quán cà phê Champs Elysées,
 những căn nhà nhỏ đường St Jacques, những lần đi dạo ở
 Montmartre, những rạp hát khu La Tinh, những con đường
 uốn khúc đi về vùng ngoại ô Paris. Trời ơi, sao trong
 màn đêm những nơi đó đột nhiên bùng sáng lên với biết
 bao kỷ niệm êm đềm mà chúng nó gợi lại, bao nhiêu điều
 nhẹ nhàng êm ái nếu tôi ở lại tha thiết yêu cái thành
 phố này... Và đôi khi lằng lằng chợt giấc, tôi không
 hiểu sao này giờ mình chỉ nhìn về quá khứ, như một ông
 lão già đang ngồi nhớ những ngày xưa.

Tôi muốn tặng em những đêm đó đây. Những đêm còn
 thậm tiếc khi không gặp đèn đỏ vì chưa muốn về nhà. Như
 những lần đưa em đi chơi, chỉ muốn gặp đèn đỏ để được
 ngồi với em nhiều hơn...

1974

THẬT
TRÍ
LANG

- XUÂN THA HƯƠNG
- HẬN KIẾP
- BAO GIỜ...?
- ẢO MỘNG
- SAY VỚI BÓNG TRONG GƯỖNG
- XIN ĐỪNG QUÊN
- AI NGHE CHĂNG
- HỒ
- TÌM EM
- THU HẬN

xuân tha hương

Thu tàn, đông đến tự bao giờ !
 Xuân đến hồn ta cứ ngân ngơ,
 Tuyết trắng quê người ngỡ xác pháo,
 Thiệp điếu đất mẹ nhớ lời thơ.
 Người đi giữ mãi lòng nhung nhớ,
 Kẻ ở ôm hoài giấc mộng mơ.
 Bao giờ đất nước thanh bình nhỉ ?
 Ta về nghe trẻ hát u ở.

Xuân Nhâm Tý

HẬN KIẾP

Thoảng thoát thời gian tựa gió bay,
 Búng con mắt dậy, tỉnh cơn say :
 Nam nhi, nợ nước, nhờ ai trả ?
 Hiếu tử, tình nhà, chức kẻ thay ?
 Một cõi giang sơn, sầu chinh chiến !
 Ba hồi thi cử, nuốt chua cay !
 Phương Đông tổ quốc đang mong đợi,
 Hận kiếp sinh ra chẳng kịp ngày.

Xuân Nhâm Tý

Bao giờ...?

Mùa Xuân đến rồi đó anh !
 Nhưng bao giờ thanh bình trở lại,
 Để cho tình yêu bộc lộ dâng tràn
 Đắm chìm thu hận ???

Hoa Xuân nở rồi đó anh !
 Nhưng bao giờ an bình trở lại,
 Để cho nụ cười nở thắm đôi môi
 Lũ trẻ thơ ngây ???

Chim Xuân hót rồi đó anh !
 Nhưng bao giờ yên bình trở lại,
 Để cho giọt lệ ngừng trào khoé mắt
 Mẹ hiền trông con ???

Mùa Xuân đến rồi đó anh !
 Hoa Xuân nở rồi đó anh !
 Chim Xuân hót rồi đó anh !
 Nhưng bao giờ hoà bình trở lại,
 Để cho tuổi trẻ tìm thấy lại tương lai,
 Một tương lai không còn âm u, mờ mịt,
 Để cho những cánh tay còn nguyên vẹn,
 Vẫy vùng lên bồi đắp lại quê hương...

Xuân Quý Sửu

ẢO MỘNG

Đạo trước có lần ta tỉnh say,
 Ngỡ trong thập thoáng cánh chim bay.
 Vung tay đập vỡ bầu tâm sự,
 Trở vó đập tung miếng đấng cay.
 Tuyệt đờ, mĩra tuôn, thời vẫn thế!
 Xuân tàn, hạ đến, thế nào thay!
 Hận đời hay giận con người nhỉ?
 Thôi cứ tạc thù, hậu hận hay!

Xuân Giáp Dần

say với bóng
trong gương

Chú uông cũng ta cóc rượu cay.
 Mặc cho vũ trụ cứ vẫn xoay.
 Bên này ta hẳn đâu còn tỉnh,
 Phía nọ chú thời cũng đã say.
 Chú riều trên ta ngồi chẳng vững,
 Ta cười gheo chú đứng không ngay.
 Năm canh chưa dứt bầu đã cạn,
 Kịp hen tri âm dịp tới này.

Xuân Giáp Dần

xin đừng quên

*Xin đừng quên ngày nay một năm trước,
 Ngày tủi hờn của đất nước thân yêu,
 Ngày quê hương bị phủ lớp cơ điều
 Ngày uất hận của bao nhiêu dân Việt.*

*Xin đừng quên ngày tang thương tử biệt,
 Ngày miền Nam máu huyết đổ ngập tràn,
 Ngày dân Nam phải chịu cảnh lầm than,
 Ngày đất nước điêu tàn vì giặc đỏ.*

*Xin đừng quên cũng ngày này năm đó,
 Chục vạn người đành liã bỏ quê hương,
 Diu dắt nhau, vượt đèo, núi, trùng đường,
 Tìm đất sống tận phương trời xa lạ.*

*Xin đừng quên, dù thời gian rộng rãi,
 Bao anh hùng, hào kiệt đã hy sinh,
 Bao chiến binh đã anh dũng bỏ mình
 Cho Tổ Quốc, cho niềm tin bất khuất.*

Xin đừng quên...

30-4-1976

AI NGHE CHẶNG

Ai nghe chặng, tiếng quê hương rên rĩ,
Đang vọng từ vạn lý đến thâm tâm ?
Kià non sông rờng rã đã bao năm,
Đang ôm hận và âm thầm chịu đựng.

Ai thấy chặng, dân Nam đang điêu đứng,
Đang mõi mòn giữa vạn cánh thê lương ?
Hoà bình đâu, khi giọt lệ đau thương,
Còn đổ mãi trên quê hương gấm vóc ?

Ai nghe chặng tiếng gào của dân tộc,
Đang âm thầm lan rờng khắp nơi nơi,
Từ kinh đô qua thôn vắng xa vờ,
Từ đất mẹ đến phương trời khác lạ ?

Ai thấy chặng bao hy sinh cao cả,
Của những người thê một dạ đấu tranh,
Đem xác thân vui đập chôn rừng xanh
Nguyên cứu nước thoát vượt nanh cộng sản ?

Ai chưa hiểu, ai là người bôi phản ?
Ai còn làm trò "cách mạng nhân dân" ?
Còn chờ gì, sao chưa với dân thân ?
Ngày phục quốc đang chờ quân kháng chiến !

30-4-1977

HỌ

Họ là những kẻ không tên, không tuổi,
 Đã dứt lông từ một buổi loạn ly,
 Gat lê sâu, kịp khoác áo ra đi,
 Nơi rừng thẳm nguyên trường kỳ kháng chiến !

Họ là kẻ, khi giang sơn nguy biến,
 Không chân chõ, không nguy biến mông lung,
 Đem xác thân làm rang mắt anh hùng,
 Cùng cộng sản thề trời chung chẳng đội !

Họ là kẻ, dù sông đời núi đổi,
 Dù hình hài tan lụy bởi gió sương,
 Nguyên một lòng cùng tổ quốc, quê hương,
 Không khuất phục lũ bạo cường vô sản !

Họ là kẻ, trong một ngày tươi sáng,
 Quay bước về, giữa vạn tiếng tung hô,
 Vung cánh tay gậy dựng lại cơ đồ :
 Một nước VIỆT TỰ DO và ĐỘC LẬP.

XUÂN ĐÌNH TÝ

tìm em

Ai có thấy em tôi,
 Từ ngày quê hương mất ?
 Cho tôi hỏi chút thôi,
 Đừng ! Xin đừng quay mặt !

Em tôi người mảnh khảnh,
 Dáng cao nhưng hơi gầy,
 Đôi mắt huyền lóng lánh,
 Chứa trọn tuổi thơ ngây.

Giờng mặt em dịu hiền,
 Với nụ cười sống động;
 Trong ánh mắt triền miên :
 Một cõi trời ước vọng.

Chũ em bao nhiêu tuổi ?
 Tôi bầm đốt ngón tay,
 Khi xa em lần cuối
 Đôi tám tuổi vừa đây.

Bây giờ em ở đâu ?
 Trong ngục tù Công Sản ?
 Đang gục mặt cuối đầu ?
 Cầm thù quân bội phản ?

Hay em đang lây lất,
 Chôn rừng thẳm núi cao ?
 Đang nằm gai nệm mật,
 Chờ một ngày mai sau...?

Ai biết tin em tôi,
 Sống còn hay đã mất ?
 Cho tôi hỏi chút thôi,
 Đừng ! Xin đừng quay mặt !

Xuân Đình Ty

thu hận

Mãn đêm vầng vọt ánh trăng trong,
 Ngắm cảnh trời thu chợt xót lòng.
 Gửi nguyệt tâm tư người viễn khách,
 Trao trăng tình sử kẻ tang bồng.
 Thương nhà hô' mất đời nam tử,
 Nhớ nước đau lòng phận lũ vong.
 Muốn đề' sầu vởi qua chén rượu,
 Thu nào quên được hận non sông ?

Thu Đình Ty

mục lục

DUY NHÂN

Ước vọng	6
Ngây về	7
Cho tôi	8
Chúng tôi đi	9
Quê hương còn đó	10
Biển mẹ	12
Cái gai trên cành hoa hồng	14
Đi dưới mây khuya	15
Sãi gơn niềm nhớ	16
Mai tôi về	17

ĐÌNH TUẤN

Cho ngây mai lúa chín	20
Nơi đây vẫn quê người	21
Lâm sao em biết đường chim bay	22
Có khi nào	24
Tự biện	25
Như màu mây trắng	26
Rồi sau cơn bão	27
Bài ca lên đường	28
Bài thơ cho bé Hải mới chào đời	30
Trọn đời không rời bỏ Quê Hương	32

NAM DAO

Mảnh đời quật khởi	36
Ngây về	37
Chỉ mong tũ như anh	38
Như bóng với hình	40
Ao ước	41
Thu tằm	42
Việt Nam quê em	43
Ra khơi	44
Trần trời	44
Thế giới đại đồng	46

NGÔ THÁI NGUYỄN

Đường ta đi rộng thênh thang vô tận	50
Huế' hỏi Huế'	52
Mây bay qua đỉnh núi	54
Hát nữa đi em	55
Chi' dân tộc mình thôi	56
Tiến hoá	58
Đường xe lửa	60
Bức tranh Việt Nam thống nhất 1976	61
Mặt nạ	62
Nhất định ta tin một ngày phải đến	63

NGUYỄN PHƯƠNG LAM

Người đập đá	66
Khi nền văn minh này qua đi	68
Sinh viên Paris	70
Những người viết sử	71
Anh cũng được như tôi	72
Ngày xưa	74
Ngôi mơ nữa đi em	75
Hạnh phúc của em là gì	76
Sống	77
Đêm dài trên Paris	78

THẤT TRÍ LANG

Xuân tha hưởng	82
Hận kiếp	82
Bao giờ...?	83
Ảo mộng	84
Say với bóng trong gương	85
Ai nghe chẳng	86
Họ	87
Tim em	88
Thu hận	89

Thi tập CHO NGÀY MAI LƯA CHÍN
gồm 60 bài thơ của DUY NHẬN,
ĐÌNH TUẤN, NAM DAO, NGÔ THÁI
NGUYỄN, NGUYỄN PHƯỜNG LAM,
THẤT TRÍ LANG. Biã LÂM NGOC
DUNG. Phụ bản tranh LIỆT. Lời
ngỏ VĂN ĐOÀN LAM SƠN. Trình
bày, lên khuôn THSV PARIS. Do
TỔNG HỘI SINH VIÊN VIỆT NAM
tại PARIS xuất bản tháng 01-
1982.

Văn Đoàn Lam Sơn

ĐÃ XUẤT BẢN

- BẢNG NHẠC DU CA 1 (hết)
- BẢNG NHẠC DU CA 2 (hết)
- BẢNG NHẠC DU CA 3 chủ đề TRONG LÒNG QUÊ HƯƠNG
- BẢNG NHẠC LAM SƠN 1 chủ đề TIẾNG GỌI NON SÔNG
- BẢNG NHẠC LAM SƠN 2 chủ đề EM BÉ VIỆT NAM
- BẢNG NHẠC LAM SƠN 3 chủ đề EM BÉ TẮT DẦU

- TUYỂN TẬP NHẠC AI VỀ XỨ VIỆT

- THI TẬP CHO NGÀY MÀI LUÁ CHÍN

SẴP XUẤT BẢN

- TUYỂN TẬP NHẠC MỘT NGÀY TẮT ĐẾN

THƯ TỬ, LIÊN LẠC :

TỔNG HỘI SINH VIÊN VIỆT NAM TẠI PARIS
51, rue Damesme
75013 PARIS
FRANCE